

Murček — morilec.

Žalostna povest.

Po travniku je šla Marička,
ker punčka ji zbolela je,
pa si sirota izprehoda
in solnčka zaželela je.

Za njo pa Murček trdosrčni
peté je brusil: »Hav, hav, hav!«
Na zadnji se je spenjal nogi,
da punčko zgrabi za rokav.

Srepó ga zrla je Marička:
»Ne bodi siten, Murček ti!«
A psiček zarenči in punčki
zobé kar v krilce zasadi.

Maričko solze so polile,
hotela punčko je nazaj,
a Murček jo je vlekel k
sebi —
ej, to vam bil je dirindaj!

Marička k sebi — Murček
k sebi,
pa psiček je močnejši bil,
istrgal punčko je iz rok ji
in z njo k potoku je drvil.

*Domov je deklica hitela,
prosila sestrico lepó:*

*»O, reši mi nesrečno punčko,
da se ne potopi v vodó!«*

*In sestrice, sočutja polna,
vsa v strahu brž ostavi dom;
a punčke ni . . . Na moč zakliče:
»Pogoltnil jo je morski som!«*

Modest.

Volk na solinah.

Spisal Ivo.

davnem času so redili več ovac, a bilo je tudi več volkov kot danes. Ovcam so poleti potresali ob določenem času na kaki ravnici v zato pripravljene jamice soli, da so se rajše pasle in bolj molzle. Ovca pa je na sol, kar čebela na med. Ako se je tedaj priplazil potuhnjeni volk, je prav lahko prijel in odnesel s solin tudi on svoj delež — ovčje pečenke.

A huje se mu je godilo pozimi, ko so bivale ovce na toplem in varnem v hlevu, preskrbljene s soljo in z vsem potrebnim. Volk je moral daleč naokolo iztikati za hrano, pa je največkrat iztaknil — še bolj lačnega tovariša. Grozno sta tulila in naznanjala svojo stisko.

Dostikrat je v tem času tulil volk tudi na solinah in se z žalostnimi glasovi spominjal boljših časov. Ljudje so pa govorili, na gorkem poslušajoč gladne volkove: „Ali jim kaj pomaga, ako sedaj lačni obiskujejo kraje, kjer se jim je nekdaj godilo dobro?“

